

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאלי נ' דרויש ואח'

לפני כבוד השופטת שרון הינדה

התובע:

הרצל גבריאלי
ע"י עו"ד רון לוינטל

נגד

הנתבעות:

1. לילית דרויש
ע"י עו"ד אלון דוידוב
2. אתי אלטמן
ע"י עו"ד לימור קרוכמל

פסק דין

1. לפני תביעה לפיצוי התובע בסך של 75,000 ₪, בגין פרסום שנעשה נגדו על ידי הנתבעות ברשת החברתית "פייסבוק" העולה בגדר לשון הרע.

רקע ועובדות שאינן שנויות במחלוקת

2. התובע והנתבעת 1 מתגוררים בשכנות בבית משותף בעל 9 קומות ברחוב ששת הימים בתל אביב (להלן: "הבניין"). התובע הוא חבר בנציגות הבית המשותף בבניין.

3. הנתבעת 1 נוהגת להאכיל חתולי רחוב בסביבת מגוריהם והדבר גרם לסכסוך ארוך שנים בינה לבין התובע. הסכסוך נדון בבית המשפט, וביום 21.7.15 ניתן צו לפיו חל איסור לפעול בדרך אלימה האחד כלפי השני, וכי מי מהצדדים שנתקל באלימות של הצד השני, פיזית, מילולית, ישירה או עקיפה, רשאי לפנות לסיוע משטרת ישראל בפעולה נגד הצד האלים. עוד נקבע כי:

"המבקשת רשאית להאכיל את חתולי הרחוב במקום שאינו רכוש משותף (רכוש משותף הכוונה בין השאר לכניסת הבניין, לובי הבניין, שביל הגישה המשותף לבניין, חצר הבניין, גדר הבניין, חדר האשפה וכיוצ"ב) ובמרחק שלא יפחת ממטר אחד מהרכוש המשותף" (להלן: "צו ביהמ"ש").

4. הנתבעת 1 הציבה כלי מים בחניון ותיעדה את התובע שופך את כלי המים שהציבה. את התיעוד שלחה אל הנתבעת 2 שהיא מייסדת ופעילה בעמותת "תנו לחיות לחיות".

5. ביום 30.8.17 פרסמה הנתבעת 2 בעמוד הפרטי שלה ברשת החברתית "פייסבוק", פוסט המכיל סרטון בו התובע נצפה שופך את כלי המים שהוצב בחניון על ידי הנתבעת 1. ביחד עם צירוף הסרטון, הוסיפה הנתבעת 2 מלל בזו הלשון:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 54440-03-18 גבריאלי נ' דרויש ואח'

"פרצופם של המתעללים בחתולים והפעם בתל אביב ה"נאורה" ברחוב קשה בדרום העיר, אישה טובה מאכילה עשרות חתולים באוכל יבש על פי החוק וממלאת כלי מים שיצילו אותם ממוות בצמא.

אבל מאכילת החתולים מדווחת ששכן שגר בבניין שלה דואג לשפוך ולשבור את כל הכלים באופן עקבי ואף בועט בחתולים.

למרות שהמאכילה הגישה כמה וכמה תלונות במשטרה – לא נעשה דבר. גם מכתבים רשמיים שנשלחו אל השכן מהמחלקה המשפטית של תנו לחיות לחיות לא הצליחו להפסיק את המעשים הפסולים. בוודא המצורף כאן ניתן לראות בבירור את השכן כשהוא שופך את כלי המים שמניחה המאכילה לחתולים.

רקע: התלונות על הצקות חוזרות ונשנות למאכילי חתולים מכל הארץ לא מפסיקות להגיע אלי – שופכים את האוכל והמים, שופכים אקונומיקה לתוך אוכל, מטרידים, מקללים ומציקים למאכילים, מאיימים עליהם באלימות, פוגעים בחתולים ועוד מקרים קיצוניים של אלימות פיזית. המאכילים בגיבוי שלנו מגישים תלונות במשטרה בעזרתה של המחלקה המשפטית אבל למרבה הצער התלונות נסגרות מסיבות של חוסר עניין לציבור או סכסוכי שכנים.

החלטתי לפרסם פה את כל התיעודים והתלונות שמגיעות אלי מדי יום ביומו כדי להעביר לציבור את ההיקף העצום של המקרים ולשקף את האכזריות שנתקלים בה מאכילי חתולים מדי יום ביומו, אנשים שחיים בפחד וחרדה כשכל רצונם הוא לסייע לבעלי חיים חסרי אונים חפים מפשע.

המאכילים מוצאים את מיטב כספם על אוכל לחתולים, מעקרים ומסרסים אותם, משקיעים בטיפול רפואי, יוצאים בכל מצג אוויר להאכיל ולהשקות, ובעצם עושים את העבודה שהמדינה הייתה אמורה לעשות.

חייהם של החתולים גם ככה קשים בחוץ, חשופים לפגעי מזג האוויר, לרעב ולצמא, עד שמגיע אדם טוב לב שדואג להם – גם הוא נתקל בקשיים שמערימים עליו שכנים חסרי לב" (להלן: "הפוסט").

6. הנתבעות סירבו להתנצל והנתבעת 2 סירבה להסיר את הפוסט ומכאן התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאלי נ' דרויש ואח'

טענות הצדדים

התובע

7. התובע אינו מכחיש כי השליך את המים אך לטענתו זו הייתה הדרך היחידה נוכח התנהגותה של הנתבעת 1, אשר על אף צו ביהמ"ש ותלונה שהוגשה נגדה, המשיכה להאכיל את החתולים בחניון באופן היוצר מטרד, מפגע תברואתי ומוקד של לכלוך, צחנה, מחלות ויללות.
8. לטענת התובע הנתבעת 1 צילמה אותו, שלא בידיעתו, במספר הזדמנויות, והעבירה ופרסמה מידע שקרי לאוזני הנתבעת 2 שנתנה לו תהודה רחבה באמצעות הפוסט בפייסבוק, תוך שהיא מוסיפה פרטים וזאת מבלי שבדקה עם התובע את עובדות המקרה.
- הפוסט גרר תגובות ו"חיבובים" ("לייקים") שכללו התבטאויות בוטות, תוקפנות, איומים וקריאות לפגוע בפרנסתו והדבר מלמד כי מטרת הנתבעות הייתה להשחיר את שמו, לעשותו למטרה לשנאה ולפגוע במשלח ידו (בין התגובות נכלל שמו ומקום מגוריו).
9. התובע טען כי הנתבעות חברו יחד כדי לפרסם השמצות ודברי בלע אודותיו ברחבי הרשת תוך סילוף, הצגת תמונה שקרית וייחוס לתובע עבירות פליליות חמורות ושקריות. לדידו של התובע, אותם פרסומים נועדו לבזות ולהשפיל אותו ללא כל צידוק ועל כן מדובר בפרסום לשון הרע כהגדרתו בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק לשון הרע").
10. לטענת התובע, לנתבעות לא עומדות הגנות חוק לשון הרע, נוכח הטענות הכוזבות שיוחסו לו ולאור העובדה כי הנתבעת 2 לא ווידאה שהנתבעת 1 דוברת אמת ואף הוסיפה משלה תוך הגדלת התפוצה וסירוב לחזור בה על אף פניות התובע.
11. מעבר לטענתו בדבר פגיעה בשמו הטוב המזכה אותו בפיצוי ללא הוכחת נזק, טען התובע כי הוא זכאי לפיצוי בגין נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל) לפי החלק הכללי בפקודת הנוזיקין וזאת בשל הקושי לקבוע אומדן.
- כן טען כי יש לחייב את הנתבעת 2 לפצותו בגין עוולת הרשלנות לאור תפוצת עמוד הפייסבוק שלה המקנים לו מעמד של "אמצעי תקשורת" ולנתבעת 2 מעמד של "עורכת". נוכח האמור, פניות אליה להסרת הפרסום צריכות להיענות, שאם לא כן, אחריותה גוברת. אי הסרת הפרסום חרף הפניות יוצר חבות לנתבעת 2 גם על פי "נוהל הודעה והסרה" בלשון הרע וגם בעוולת הרשלנות, שכן באי הסרת הפוסט לאחר פניית התובע הפרה למעשה את חובת הזהירות המוטלת עליה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאלי נ' דרויש ואח'

הנתבעת 1

12. הנתבעת 1 הכחישה הפרת צו ביהמ"ש.
13. הנתבעת 1 טענה כי לאחר שתיעדה את התובע שופך את כלי השתייה של החתולים בשני מקרים שונים, פנתה אל הנתבעת 2, שלחה לה את הסרטונים ועדכנה אותה אודות השכן השופך את הכלים באופן עקבי ללא מידע שקרי או סילוף עובדות. לטענתה ביקשה ממנה לנקוט נגדו בהליכים משפטיים בגין מעשיו ואין לה כל שליטה או קשר לתגובות לגביהן טען התובע.
14. הנתבעת 1 הדגישה שעל אף שלא פרסמה דבר בפייסבוק ולא כתבה אודות התובע, היא עומדת מאחורי תכנם של הסרטונים ועל תכנו של הפוסט שמשקף נכונה את הפרסום נגד התובע. הנתבעת 1 לא חזרה בה מהדברים ולא הביעה חרטה.
15. לטענתה, התובע מוציא דברים מהקשרם ומעצים טענותיו במטרה לבסס עילת תביעה. לדידה התובע מייחס לעצמו מילים שנכתבו כרקע לפוסט וכלל לא נוגעים אליו, כדוגמת "שפיכת אקונומיקה".
16. לטענת הנתבעת 1, תוכנם של הסרטונים והפוסט שפורסם על ידי הנתבעת 2 ומשלוח הסרטונים שצולמו על ידה אינם עולים בגדר לשון הרע כהגדרתו בחוק ומכל מקום הם חוסים תחת ההגנות המנויות בחוק לשון הרע.

הנתבעת 2

17. לטענת הנתבעת 2 לא מדובר בלשון הרע אלא לכל היותר בפרסום חולף או החלפת דעה לגיטימית, שאינם נתפסים בעיני הציבור כפוגעניים. לטענת הנתבעת 2, התובע יכול היה בנקל להביע עמדתו ולהפוך את הנטען בגנותו.
18. עוד טענה הנתבעת 2 כי ככל ומדובר בפרסום לשון הרע, הרי שהדברים חוסים תחת ההגנות שבחוק לשון הרע. שכן, הפוסט עלה בעמוד הפייסבוק האישי של הנתבעת 2 ולא בעמוד הרשמי של עמותת תנוע לחיות לחיות, שהוא בעל תפוצה רחבה ביותר, ומכאן שאין מדובר ב"אמצעי תקשורת" כנטען ולא חל על הנתבעת נהל "הודעה והסרה". הנתבעת 2 אינה מנהלת קבוצה, אתר או פורום כזה או אחר, אלא היא אדם פרטי שפרסם סרטון בדף הפייסבוק הפרטי שלו ודי בכך על מנת לדחות את הטענה כי היה עליה לפעול על פי נהל "דיווח והסרה" על הסף.
19. בנוסף טענה הנתבעת 2 כי לא הייתה לדברים כל השפעה על הכנסתו, עסקו, שמו הטוב או תדמיתו הציבורית של התובע, והפגיעה המוכחשת שנגרמה לו, ככל שהייתה, הינה בבחינת זוטי דברים. עיקר הדברים שכתבה הם אמירות כלליות שאינן מיוחסות כלל לתובע, לא במישרין ולא במשתמע. עוד טענה הנתבעת 2 כי גם אם הנתבעת 1 הייתה מאכילה ומשקה את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאלי נ' דרויש ואח'

החתולים במקום שאינו מיועד להאכלה לפי החלטת בית המשפט, הרי שאין זה מתפקידו של התובע לאכוף את ההחלטות ולקחת החוק לידי ומעשיו מהווים עבירה פלילית.

לשון הרע – המסגרת הנורמטיבית

20. בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין – אורבך, פורסם בנבו (8.2.12), התווה בית המשפט תרשים זרימה על פיו תיבחן עולת לשון הרע, כדלקמן:

תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כ : בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים...".

המחלוקת

21. השאלות הטעונות בירור בהליך זה הן :

- (א) האם העברת הסרטון והמידע על ידי הנתבעת 1 אל הנתבעת 2 והפוסט שפרסמה הנתבעת 2 בצירוף הסרטון מהווים לשון הרע כלפי התובע.
- (ב) הם מתקיים בענייננו יסוד הפרסום.
- (ג) אם כן - האם הביטויים של הנתבעות חוסים תחת הגנות אמת בפרסום ותום הלב.
- (ד) מהו היקף הפיצוי המגיע לתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

דין

האם העברת הסרטון והמידע על ידי הנתבעת 1 אל הנתבעת 2 והפוסט שפרסמה הנתבעת 2 בצירוף הסרטון מהווים לשון הרע כלפי התובע

22. סעיף 1 לחוק לשון הרע קובע שפרסום הוא בגדר לשון הרע אם הוא עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לבוז או ללעג, לבזותו או לפגוע במשרתו, משלח ידו או עסקו.

המבחן שהציבה הפסיקה לבחינת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי, כיצד הבין מי שקרא את הדברים ומה המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים כפי שהן נלמדות מתוך ההקשר שבו הובאו הדברים (ראו: ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דין – אורבך, פורסם בנבו (8.2.12); ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג(2) 333 (1989); ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ פ"ד נח(3) 558 (2004); ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281 (1977); וראו גם: ח.גנאים, מ. קרמניצר, ב.שנור, לשון הרע הדין המצוי והרצוי (המכון למחקרי חקיקה ולמשפט השוואתי ע"ש הרי ומיכל סאקר, (2005), 79-80).

23. בכתב ההגנה הנתבעת 1 הודתה כי העבירה סרטונים לנתבעת 2 וסיפרה לה שהתובע שופך את האוכל באופן עקבי וכי הוא נוקט באלימות כלפי השכנים וכלפי החתולים.

24. בחקירתה הנגדית ניסתה הנתבעת 1 לסייג את גרסתה וטענה כי רק שיתפה את הסרטון. העובדה שהודתה בכתב ההגנה ואז חזרה בה מפחיתה את מהימנות גרסתה. כבר עתה אציין כי תשובותיה של הנתבעת 1 היו מבולבלות ומעורפלות תוך שהיא מעלה לראשונה טענה בדבר בעיות זיכרון ללא תמיכתה במסמך רפואי כלשהו המעיד על בעיות הזיכרון הנטענות, והרושם שנוצר הוא כי הנתבעת 1 עשתה כל שביכולתה על מנת להתחמק ממתן תשובות ענייניות.

ניסיון הנתבעת 1 להציג פני הדברים כאילו לא מסרה מידע אודות התובע לנתבעת 2 אינה מתקבלת על הדעת ומנוגדת להודאתה בכתב ההגנה כאמור לעיל. התובע טען בעדותו כי הנתבעת 2 אינה מכירה אותו ומעולם לא הייתה עמו בקשר (בפרוטוקול עמ' 3 ש' 6-12). עדותו של התובע לא נסתרה ומכל מקום לא הובאה כל ראיה כי הנתבעת 2 קיבלה את המידע לגבי התובע ממקור אחר שאינו הנתבעת 1. אי לכך, אין ספק כי תיאור המקרה בפוסט שפורסם על ידי הנתבעת 2, אינו פרי דמיונה אלא מדובר בדברים שנמסרו לה על ידי הנתבעת 1.

הנתבעת 1 טענה כי העבירה את התיעוד לנתבעת 2 על מנת שיינקטו נגד התובע הליכים משפטיים. הנתבעת 1 לא הציגה ראיות להוכחת האמור. אי לכך ולנוכח אופי עדותה המתחמק לא שוכנעתי כי אכן זו הייתה כוונת הנתבעת 1. הרושם הנוצר הוא כי סכסוך השכנים סביב האכלת החתולים הפך זה מכבר לסכסוך אישי בין הנתבעת 1 לתובע, וכחלק מהסכסוך, הנתבעת 1 העבירה את המידע אל הנתבעת 2, עמה יש לה היכרות מוקדמת כפי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

שהעידה הנתבעת 2 (בפרוטוקול עמ' 12 ש' 30) והציגה אותו כמתעלל בבעלי חיים על אף שאין חולק שהדבר אינו נחזה בסרטון על מנת שזו תשמש עבודה שופר ותפרסם טענותיה כנגד התובע בקהילת אוהבי בעלי החיים.

אי לכך אני סבורה כי העברת הסרטון והמידע על ידי הנתבעת 1, לנתבעת 2, נועדו לבזות את התובע ולהשפילו ועל כן הם מהווים לשון הרע.

25. באשר לנתבעת 2, זו טענה כי כתב התביעה אינו מגלה עילה כלפיה מאחר שהפרסום הנטען לא צוטט במלואו בכתב התביעה ולא הוגש הסרטון לתיק בית המשפט. הנתבעות התנגדו להגשת הסרטון במהלך הדיון מאחר שהתובע לא צירפו לרשימת המסמכים מטעמו. הצגת הסרטון הותרה ללא הגשתו. בסרטון שהוצג בבית המשפט נחזה התובע שופך מים מכלי. איני רואה חשיבות מכרעת להגשת הסרטון שכן הצדדים לא חלקו על כך כי גם בסרטון שפורסם נראה התובע שופך מים מכלי. כך שבין אם מדובר באותו סרטון או בסרטונים אחרים לא יכול להיות חולק שבסרטון שפורסם בנלווה לפוסט נחזה התובע שופך מים מכלי שנועד לחתולים. בנוסף, בתגובות שצורפו כנספח 4 לכתב התביעה, התובע זוהה בשמו הפרטי ותפקידו. לפיכך ולאור טענת התובע כי תבע לגבי המלל ולא הסרטון ובהיעדר הכחשה בדבר פרסום הפוסט וצירוף הסרטון בו מופיע התובע כתב התביעה מגלה עילה כנגד הנתבעת 2.

26. אוסיף ואומר כי לטעמי לא ניתן לנתק בין הפוסט לבין הסרטון אשר ברי כי הועלו בהקשר ולא ניתן שלא להבין כי הדברים שנכתבו בפוסט מיוחסים למי שנחזה בסרטון - התובע.

27. לטענת הנתבעת 2 הפרסום בדף הפייסבוק מהווה החלפת דעה לגיטימית שאינה נתפסת בעיני הציבור כפוגענית. אין בידי לקבל טענה זו. הנתבעת 2 האשימה את התובע בהתעללות בבעלי חיים. מעשה אשר מעבר להיותו אכזרי וראוי לגינוי מהווה עברה פלילית. בעדותה הדגישה את חשיבות הנושא וכי בשפיכת המים לחתולים באוגוסט ביצע התובע את המעשה "האכזרי ביותר בעולם" (בפרוטוקול עמ' 15 ש' 23). טענת הנתבעת 2 אף אינה מתיישבת עם המשמעות שייחסו קוראיה לדברים שכן עולה מהתגובות לפוסט שצורפו כנספח 4 לכתב התביעה שקוראים שונים ביקשו "להעלות את התובע על המוקד" ותגובותיהם כללו אימים ונאצות.

המדובר בהאשמות קשות ובוטות וברי כי מדובר בדברים מבזים. הנתבעת 2 נקטה בלשון גסה ובוטה וכללה בפוסט בין השאר ביטויים אשר ברור כי הם מתייחסים אל התובע כגון: "פרצופם של המתעללים". ברור כי מלל זה ביחד עם הסרטון קושר את ההתעללות לתובע גם אם אינו נחזה מתעלל בחתולים בסרטון עצמו. כך גם לגבי האשמות כגון: "בועט בחתולים", וכן ביטויים המתייחסים אליו בעקיפין ובמשמע נוכח העובדה כי הובאו באותו הפוסט כרקע לסרטון האמור: "התלונות על הצקות חוזרות ונשנות למאכילי חתולים מכל הארץ... שופכים את האוכל והמים, שופכים אקונומיקה לתוך האוכל, מטרידים, מקללים ומציקים למאכילים, מאיימים עליהם באלימות, פוגעים בחתולים ועד מקרים קיצוניים של אלימות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

פיזית... החלטתי לפרסם פה את כל התיעודים והתלונות שמגיעות אלי מדי יום ביומו כדי להעביר לציבור את ההיקף העצום של המקרים ולשקף את **האכזריות שנתקלים בה מאכילי החתולים** (הדגשה שלי, ש.ה.).

לאור כל אלה אני סבורה כי פרסום הפוסט שיש בו ביטויים חמורים ביותר ביחד עם הסרטון מעצים את תכנו של הסרטון פותח פתח לפרשנויות ומסקנות ביחס לתובע הנחזה בסרטון ולא ניתן לנתק את המסרים בפוסט מהסרטון ועל כן יש גם הם עולים בגדר לשון הרע.

האם מתקיים בענייננו יסוד הפרסום

28. סעיף 2 לחוק לשון הרע קובע שפרסום יכול להיות בעל פה, בכתב, בדפוס לרבות ציור, דמות, תנועה או כל אמצעי אחר והוא נחשב כלשון הרע אם הפרסום היה מיועד להגיע לאנשים נוספים מלבד הנפגע.

29. מאחר שדי בהעברת הדברים לאדם אחד כדי שייחשב פרסום, העברת הסרטונים והמידע אל הנתבעת 2 על ידי הנתבעת 1 עולה בגדר פרסום.

30. לגבי הנתבעת 2, אין חולק כי יצרה פוסט פומבי בצירוף סרטון בדף הפייסבוק שלה. לפי גישת הפסיקה, פרסומים במרשתת ובפייסבוק כפופים לאיסור לשון, על אחת כמה וכמה כשמדובר ביצירה של תוכן עצמאי שהוא לכשעצמו מושא תגובות, ולכן הדבר מהווה "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק לשון הרע. בית המשפט אף קבע כי העובדה שמדובר בפרסום מיידי שהניתן להגיב עליו אינה שוללת את זכות התביעה של הניזוק (ראו: רע"א 1688/18 **סרנה נ' נתניהו**, פורסם בנבו (15.4.18)). לפיכך ניסיון הנתבעת 2 להציג את פני הדברים כאילו מדובר בפרסום חולף שהתובע יכול היה להגיב עליו בנקל אינה מתקבלת.

31. נוכח האמור, אני מוצאת כי רכיב הפרסום התקיים לגבי שתי הנתבעות.

האם הביטויים של הנתבעות חוסות תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע

אמת בפרסום

32. סעיף 14 לחוק לשון הרע קובע שני תנאים מצטברים על מנת שניתן יהיה ליהנות מהגנתו, האחד - שהדבר שפורסם היה אמת והשני - שהיה עניין ציבורי בפרסום.

ברע"א 6517/98 **הופ נ' ידיעות תקשורת בע"מ**, פורסם בנבו (6.12.98), מבהיר בית המשפט כי הנטל להוכיח את ההגנה בפרסום מוטל על הנתבע ואין חובה על התובע לנקוט בכתב התביעה שלו עמדה לגבי טענה זו של הנתבע.

בחינת אמיתות הפרסום והעניין הציבורי נעשית בנקודת הזמן של עשיית הפרסום. בדנ"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס**, פ"ד נב(3) 1(1998), קבע בית המשפט כי שאלת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

עמידתו של המפרסם בחובות אמיתות הפרסום והעניין הציבורי צריכה ויכולה להיבחן רק ביחס למועד הפרסום וכי פרסום פוגע שבמועד עשייתו הוא אמת ויש בו עניין לציבור, מפרסמו חף מעוולה ומעבירה.

33. אין חולק כי בסרטונים נראה התובע שופך מים מכלי. לא נטען כי בסרטון הנתבע נחזה פוגע בחתולים. כאמור, סבורתני כי לא ניתן שלא לקשור בין האמור בפוסט לבין הסרטון שפורסם. לפיכך הנטל על הנתבעות להוכיח הגנת אמת בפרסום לגבי המכלול. על אף שנתבעת 1 העידה שנכחה בשני אירועים בהם התובע בעט בחתולים, היא לא טענה כי הדבר נחזה בסרטון ולא הביאה כל ראיה להוכיח זאת. גם הטענה כי התובע מתעלל בחתולים ו"דואג לשפוך ולשבור את כל הכלים באופן עקבי" לא נתמכה בראיה למעט עדות הנתבעת 1 שכאמור הייתה מתחמקת ואין די בה כדי להרים הנטל המוטל להוכחת הנדרש.

באשר לפוסט שפורסם על ידי הנתבעת 2, מדובר בדברים חמורים ומוקצנים שנוספו על ידי הנתבעת 2, אשר לא רק שלא הובאו ראיות בגינם אלא שגם עולה מעדות הנתבעת 2 כי אין המדובר בדברים שנעשו על ידי התובע.

לעניין ההתעללות, טענו הנתבעות כי שפיכת המים לחתולים בחודשי הקיץ עולה כדי התעללות. איני מקבלת טענת הנתבעות ולו רק בשל העובדה כי הנתבעת 1 עצמה אישרה כי עומדת לרשותה אלטרנטיבה לפזר אוכל ומים לחתולים מחוץ למתחם הבניין. בנסיבות אלה מתעורר חשד שמא התעקשותה של הנתבעת 1 לשים מים לחתולים דווקא במתחם הבניין, תוך שהיא שמה מתחת למכוניתה, נועדה לייצר פרובוקציה ולהכעיס. מכל מקום הנתבעת 1 לא הבהירה מדוע לא ניתן היה להסתפק בפזיזות הכלים במתחם שהותר לכך בצו ביהמ"ש ומבלי לפגוע באף אחד מהשכנים. על כן לא שוכנעתי כי שפיכת המים מהכלי נועדה לשם התעללות בחתולים.

גם הנתבעת 2, כאמור לא הביאה ראיות להתעללות בחתולים צדו של התובע וגם לא טרחה לסייג את דבריה בפוסט על מנת שיובהר שבמובחן ממה שנחזה בסרטון יש אנשים שעושים מעשים חמורים כגון אלה שפורטו בפוסט. לפיכך נראה שהפוסט הקצין והגזים ונראה כי נועד ללבבות ולשלהב את היצרים ללא קשר אמיתי למה שנחזה בסרטון או לתובע עצמו. לפיכך ולאור האמור לעיל, לא עלה בידי הנתבעות להוכיח את אמת בפרסום.

34. משלא הוכחה אמיתות הפרסום ונוכח שני התנאים המצטברים שעל הנתבעות להוכיח, הרי שהתייתר הצורך לבחון הוכחת קיומו של עניין הציבורי. יחד עם זאת אומר כי לא ניתן להפחית מחשיבות ערכה הציבורי של הגנה על בעלי החיים. אולם השיח בעניין זה אינו יכול להיות מנותק מהמציאות כפי שהיא, תוך הוצאת דברים מהקשרם הדברים. כלומר בהינתן סכסוך השכנים ארוך הימים בין התובע לנתבעת 1 ומשהתובע אינו נחזה מתעלל בבעל חיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

בסרטון ובאין כל ראייה להתעללות כזו, קשה למצוא העניין הציבורי בפרסום הסרטון ביחד עם המלל בפוסט.

35. לאור כל אלה אני סבורה כי הנתבעות אינן חוסות תחת הגנת אמת בפרסום.

תוס' לב

36. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע מונה שורה ארוכה של מצבים בהם יחסה מפרסם תחת הגנת תוס' הלב אם הוכיח כי הפרסום נעשה במסגרת החלופות המנויות בסעיף.

סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע מקים חזקה שפרסום נעשה בחוסר תוס' לב כנגד מי שפרסם דבר שלא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו או שהדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט אמצעים סבירים להיווכח אם אמת או לא, או שהוא התכוון לפגוע באמצעות הפרסום במידה גדולה מהשהייה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15.

37. הנתבעת 1 טענה כי מעשיה מסתכמים רק בצילום ובשליחת שני הסרטונים לידי הנתבעת 2 וכי חלה עליה חובה מוסרית וחברתית לדווח לנתבעת 2 על מעשיו של התובע בהתחשב בכך ששתיהן פעילות חברתית למען זכויות בעלי חיים. נוכח הסכסוך האישי בין הנתבעת 1 לתובע, לא שוכנעתי כי נראה כי המטרה שלשמה העבירה הנתבעת 1 את המידע לנתבעת 2 הייתה למען זכויות בעלי החיים, אלא התרשמותי היא כי נוכח הכרותה עם הנתבעת 2 ופועלה, מטרתה הייתה להעביר את המידע על מנת שהנתבעת 2 תעשה בו שימוש בכדי להכפיש את התובע ועל כן אינה חוסה תחת הגנת תוס' הלב.

38. הנתבעת 2 אשר פרסמה את הפוסט בדף הפייסבוק, הודתה כי לא נקטה באמצעים כלשהם להיווכח באמיתות התוכן. אלא להיפך עלה מעדותה כי כלל לא עניין אותה לבדוק, לטענתה עקב עומס הפניות אליה (פרוטוקול עמ' 12 ש' 27-31 ועמ' 14 ש' 13 וש' 22-23). יתרה מכך, הנתבעת 2 אשר הוסיפה מלל משתלח ובוטה תוך אמירה: "החלטתי לפרסם פה את כל התיעודים והתלונות..." לא בחלה באמצעים ועשתה שימוש בפלטפורמה העומדת לרשותה מכוח העשייה שלה לצורך מלחמת חורמה כלפי כל מי שנראה על פי מידותיה כאכזר כלפי מאכילי החתולים בהתעלם מכך שהדברים אינם עולים מתוך הסרטון, ללא היכרות עם התובע, מבלי לוודא שאכן מדובר במי שמתעלל בחתולים ומבלי להתחשב בהשלכות האישיות שיכולות להיות כלפי התובע כתוצאה מהעצמת הסיטואציה בכתיבה משתלחת מוגזמת ופוגענית. כוונותיה הטובות של הנתבעת 2 בהגנה על החתולים אינן מצדיקות את כל אלה, ובוודאי שאינן מצדיקות התרת כל רסן, השתלחות וייחוס התעללות ללא קשר ובדיקת אמיתות הדברים ולכן אני סבורה כי גם הנתבעת 2 אינה חוסה תחת הגנת תוס' הלב.

אוסף ואומר כי גם לו סברתי כי הפרסום נעשה בתוס' לב הרי שהנתבעות לא הצביעו על אף אחת מהחלופות בסעיף 15 כחלות בעניינן ולא הוכיחו זאת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

39. זאת ועוד, הגם שלטענת הנתבעות כל שביקשו הוא לזעוק את זעקת החיות ומטרתן היא הגנה עליהן ותו לא, הרי שלא ניתן לפרש את ההתבטאויות אחרת מאשר ככאלה שנועדו להשפיל את התובע בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה לבוז או ללעג מצדם, ולבזותו בשל מעשים או התנהגות המיוחסת לו (כאמור הדבר מתחזק נוכח הסכסוך המתמשך בין הנתבעת 1 לתובע). לפיכך, וגם אם התובע שפך את כלי המים כפי שנטען שנראה בסרטון ואף אם נניח שאינו שותף לעשיית הנתבעות למען שמירת החתולים, או חמור מכך ביצע עבירה פלילית כטענת הנתבעות, הרי שאין בכך כדי לייתר את זכותו לשם טוב והנתבעות לא היו רשאיות לעשות "משפט שדה" ולפעול כל אחת בדרכה על מנת להפיץ דברים אשר יש בהם כדי לקדש ערך שהן דוגלות בו אך אינם בהכרח קשורים לתובע עצמו.

אשר על כן הנתבעות אינן חוסות תחת הגנת תום הלב.

40. בשולי הדברים אציין כי טענת התובע בדבר חבות הנתבעת 2 מכוח עוולת הרשלנות בהתאם לסעיף 35 לפקודת הנזיקין, נזנחה בשלב הסיכומים. יותר מכך התובע לא הביא ראיות בהיקף הנדרש להוכחת רשלנות ונזק כנדרש על פי פקודת הנזיקין. אי לכך ומאחר שממילא תבע סכום העולה בגדר מלוא הפיצוי ללא הוכחת נזק, איני מוצאת להידרש לטענת הרשלנות.

מהו היקף הפיצוי המגיע לתובע

41. כאמור, התביעה שלפני הוגשה על סך הפיצוי המלא ללא הוכחת נזק.

42. מקרה בו נתבעים פיצויים כספיים יש צורך לאזן בין ההגנה על שמו הטוב של הנפגע וכבודו לבין הצורך להגן על חופש הביטוי. מטרת הפיצוי הן לעודד את הנפגע, לתקן את הנזק לשמו הטוב ולמרק את זכותו לשם טוב שנפגע כתוצאה מלשון הרע. כדי להשיג את המטרות לעיל, אין להסתפק בפיצוי סמלי מחד גיסא, אך גם אין להטיל פיצויים כאלה שיעשירו את הנפגע ויעלו על שיעור הנזק שנגרם מאידך גיסא. בפסיקת הפיצויים בית המשפט מתחשב בין היתר בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע 'תעריפים'. בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. בית המשפט גם שוקל את כוונת המפרסם ואת התנהגותו לאחר הפרסום ובמהלך הדיון המשפטי (רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510 (2001); ע"א 492/89 סלונים נ' דבר בע"מ, פ"ד מו(3) 827 (1992); ע"א 89/04 ד"ר נודלמן נ' שרנסקי, פורסם בנבו 4.8.08). לעניין היקף הפיצוי ראו פסיקת בתי המשפט במקרים דומים (ראו: ת"א (שלום אי) 21453-06-14 פרץ נ' עובדיה, פורסם בנבו (7.7.16); ת"א (שלום אי) 54265-11-15 אכסניית אביב א.ל.ב. בע"מ נ' אילת אנימלס, פורסם בנבו (29.2.20)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-03-54440 גבריאל נ' דרויש ואח'

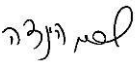
43. במקרה זה, לא אהבת בעלי החיים של הנתבעות ולא מעשיו של התובע בסרטון מצדיקים את אופן הביטוי המשתלח של הנתבעות. בייחוד של הנתבעת 2 שהוסיפה אשר בחרה לכלול את התובע תחת אותה קבוצת אנשים אכזריים ששופכים אקונומיה לאוכל של בעלי בחיים ומתעללים בבעלי חיים מבלי לבדוק בכלל אם אכן אלה פני הדברים. גם אם הנתבעות ביקשו לשתף ולהתריע בפני מעשים בלתי נסבלים אלה שהדעת אינה יכולה לשאת, אופן הביטוי המשתלח וחסר המעצורים שהוליד תגובות זועמות ומתלהמות הופך את השיח ברשת החברתית לרווי יצרים, מתלהם ואלים באופן שיש להוקיע מהשיח הציבורי הלגיטימי.

לצד התוכן שפורסם, מהירות התפוצה והיקף התפוצה העצום בפרסום ברשת החברתית, יש לקחת בחשבון בקביעת סכום הפיצוי את העובדה כי הנתבעות לא התנצלו וכי הנתבעת 2 סירבה להסיר את הפרסום כשהתבקשה לעשות זאת. זאת ועוד, יש לקחת בחשבון את העובדה כי הנתבעת 2 פעילה חברתית מוכרת בתחום ההגנה על בעלי החיים, עושה שימוש במדיה למטרה זו ואפקט הפרסום תחת שמה בעל תהודה גדולה יותר ומצופה ממנה כי תנקוט משנה זהירות בייחוס מעשים אכזריים וקשים למאן דהוא מבלי לוודא כי אכן ידו במעל.

44. סיכומו של דבר, לאחר שהגעתי למקנה כי הנתבעות פרסמו לשון הרע כנגד התובע ופרסומיהן אינם חוסים תחת הגנות חוק לשון הרע, אני מקבלת את התביעה באופן חלקי ומחייבת את הנתבעות לשלם לתובע פיצוי בסך של 15,000 ש"ח. התשלום יחולק באופן שהנתבעת 1 תשלם לתובע סך של 5,000 ש"ח והנתבעת 2 תשלם לתובע סך של 10,000 ש"ח. הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל. בנוסף תשלמנה הנתבעות, ביחד ולחוד, לתובע מלוא אגרת בית המשפט כפי ששולמה ושכר טרחת עורך דין בסך של 3,000 ש"ח באופן יחסי ובהתאמה.

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ה ניסן תש"פ, 19 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

שרון הינדה, שופטת

